

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. V. Quomodo Dæmones ab Igne torqueantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

præbeat ex se occasionem & motivum, seu causam finalem mittendi Christum redemptorem: in hoc objecto Deus sibi complacens, tanquam in motivo removente prohibens, decrevit Angelis ponere hujusmodi præceptum subjectionis affectivæ.

CONTROVERSIA V.

Quomodo Dæmones ab igne torqueantur.

990. Elebris est sententia, Dæmones torqueri ab igne per alligationem localem ad ignem infernalem, à quo se liberare non possunt, tamen maxime vellent. Ita satis clarè D. Thomas q. 64. a. 4. ad 3. ejusdem sententiæ est Abulensis in c. 25. Math. & teste Petavio, consentiunt Scholastici.

991. Suadet hæc sententia imprimis ostendendo, quòd hujusmodi alligatio non possit non esse molestissima Dæmonibus. Nam, ut post alios observant Comptonus, Esparza, Philippus à SS. Trin. hujusmodi alligatio vim infert libertati Angelorum, & virtuti sese absolventi à quocunque corpore, & se transferendi quolibet. Quia verò defacto multi dæmones non sunt igni infernali alligati, dicuntur tamen ab eo cruciari, quatenus sciunt se illi aeternum alligandos esse. Accedit, quòd alligentur igni in loco infimo, cum prius affectassent locum superiorem: item quòd alligentur illi instrumento, quo puniuntur etiam homines, & quidem à Deo aeternum reprobati, quæ apprehensio est eorum superbia valde adversa.

992. Suaderet. 2. à P. Esparza, ostendendo, quòd hæc pœna sit præ alijs conveniens et naturæ rei & proportionata peccato Angelorum. Peccatis hominum, inquit, & Angelorum est communis aversio à Deo, & contemptus donorum spiritualium, unde utrique similiter privantur visione Dei, donisque omnibus supernaturalibus. Sed quoad ab usum rerum corporaliū est magnum discrimen inter spiritum humanum & Angelicum. Quia spiritus humanus vnitur corpori unione per se, eoque delectatur rebus corporalibus, earumque actione & passione afficitur intrinsecè. At Angelus vnitur corpori unione tantum aggregativâ in ordine ad locum, propterea quæ non afficitur intrinsecè actione & passione corporalium delectabilium, totusque abusus peccaminosus circa illa consistit in actione, quâ illis dominatur ad fines suos prave. Hæc igitur de causâ oportuit, ut homines paterentur in inferno ab igne aliisque agentibus materialibus, per qualitates ab eis productas, atque inherentes physicè hominibus, eisdemque molestas & nocivas. At respectu dæmonum solum

oportuit, ut vis eorum dominativa supra corpora, quoad motum localem, converteretur in servitutem per alligationem ad corpus nocivum respectu hominis, ideoque infamativum seu dehonestativum respectu dæmonum. Hæc ille.

993. Plura sunt, quæ in hac sententia difficultatem faciunt. Imprimis enim sensus fidelium est, acerbiter pœnæ quæ animabus dæmonibusque inferitur, tantò majorem esse illâ locali alligatione ad ignem, quantum excederet continua corporalis adustio carcerem quemcunque quantumvis angustissimum & obscurissimum. Sanè antiqui Patres fuerunt etiam limbo alligati, neque tamen ideo aliquam pœnam sensus passi esse dicuntur.

Secundò, longè aliud videntur indicare illæ divitis epulonis querelæ de tortura ignis, & preces, quibus petijt vel unâ guttâ leniri tormentum: nunquid aliud non petijt, quàm ad momentum ab illo igne absolvi, ut paucillum extra illum spatari posset (hæc enim erit unâ guttula) ne tantam infamiam pateretur? quis vnquam ita concepit?

994. Tertiò videtur hæc sententia ex animabus purgatorio detentis: quarum alligatio ad ignem non potest illis esse molesta propter earum superbiam aut inordinatum appetitum evagandi, nec propter infamiam, quam ex illa alligatione patiuntur, nec propterea, quòd sint igni aeternum alligandi. Sanè in his animabus earumque tortura ab igne proveniente, non videntur vllò modo procedere ea, quæ in favorem relatæ sententiæ adducta sunt, quæ pluribus adhuc impugnari possent.

995. Est ergo altera sententia, quæ docet, ignem elevari à Deo (seu physicè, seu moraliter) ad producendam aliquam qualitatem spirituales in Angelo, non minùs illi contrariam & molestam, quàm sit calor corpori sensitivo. Ita Suarez, Arriaga, Derkennius & alij multi. Dixi. *vel physicè, vel moraliter*. Physicè quidem in sententia admittente potentiam obedientialem; moraliter autem, in sententia eam negante, (ut tenet Derkennius) quatenus nimirum illa qualitas producit intuitu ignis physicè torquentis corpora damnatorum, & propter similitudinem doloris, qui causatur ab illa qualitate & à calore.

996. Obijcitur. Non videntur esse possibiles in Angelo aliæ qualitates quàm vitales, nec dolor eorum videtur posse esse aliud quàm actus vitalis: in Angelo autem non datur aliud actus vitalis, quàm cognitio & volitio. R. Dolorem debere quidem esse actum vitalem, & quandam cognitionem experimentalem objecti præsentis, & valde contrarij seu dissoni naturæ; attamen Angelum esse capacem qualitarum non vitalium, sicut Anima rationalis est capax Characteris spiritualis.

tualis. Porro sicut sensationes non affligunt animam quatenus recipiuntur in corpore, sed quatenus recipiuntur in anima, licet versentur circa objectum non vitale, & sensationes sunt quaedam experimentalis cognitio, ita qualitas illa spiritualis causabit in Angelo apprehensionem doloriferam. Neque hoc videtur difficilius captu, quàm quomodo anima affligatur sensationibus materialibus receptis in anima tanquam subiecto inadæquato. Quodsi hæc omnia adhuc difficilia captu sunt, acquiescamus cum S. Augustino, credentes Dæmones ab igne torqueri veris quidem, sed miris, hoc est nobis incognitis, modis.

CONTROVERSIA VI.

Quâ ratione Lucifer habeat sibi ceteros dæmones subiectos.

997. Inter dæmones vnum esse Principem cætorum, cui se in prima adversus Deum rebellionem subjecerunt, colligitur ex S. Scriptura. Luca. 11. *Si Sathanas in se divisus est, quomodo stabit regnum ejus?* Matth. 24. *Discedite à me maledicti in ignem æternum, qui paratus est diabolo & Angelis ejus.* Jo. 12. *Nunc Princeps hujus mundi ejicitur foras.*

998. Objicitur. Si Lucifer esset cætorum Princeps, vel hoc esset ex natura rei propter Naturam perfectiorem, vel ex ordinatione Dei,

vel ex spontanea electione cætorum. Nihil horum videtur dici posse. Non primum. Nam perfectior natura Luciferi non necessitat cætos ad illi parendum: si enim Deo infinite perfectio resistere potuerunt, quidni Lucifero? Non secundum dici potest. Dedit enim Deum, constituere Principem Reipublicæ rebellis, & vnicuique hoc agentis, ut alios etiam ad rebellandum inducat, quod tendunt omnia Luciferi imperia. Nec denique tertium dici potest. Electio enim non inducens obligationem in conscientia, non constituit superiorem: sed electio dæmonum nullam poterat in illis inducere obligationem parendi Lucifero, quia nemo potest obligari ad peccandum ex imperio alterius: ergo eorum electio non poterat constituere superiorem.

Respondetur, Principatum Luciferi non fundari in aliqua obligatione Theologica, ut bene probatum est, sed in spontanea executione eorum, quæ Lucifer, tanquam sapientior, ordina-verit: cui libenter parent cæteri. Nam, ut bene observat Derkennius, licet omnes dæmones sint superbissimi, & sese invicem odint, magis tamen oderunt homines, Christum, & Deum, & ideo ut his male faciant quantum possunt, malunt Luciferum audire, quàm ei resistere, cognoscen-tes, quod hæc voluntatis suæ cum Lucifero conformatio maxime conductura sit ad promovendum bellum contra Deum, Christum, & Hominem susceptum.

FINIS PRIMI LIBRI.

CON-